

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 43CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6321200257
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Blaha
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6321200257.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Blahu, členiek senátu JUDr. Márie Kubincovej, PhD. a Mgr. Miriam Kamenskej v právnej veci žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 35 831 154, zast. JUDr. Ján Šoltés, advokát, Mýtina 48, 811 07 Bratislava - mestská časť Staré Mesto proti žalovanému E. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Z. XXX, XXX XX D., zast. JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092 o zaplatenie 1 607,68 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 5Csp/12/2021-186 zo dňa 31. augusta 2021 a o čiastočnom späťvzati žaloby po vyhlásení rozsudku Okresného súdu Brezno, takto

rozhodol:

I. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno č.k. 5Csp/12/2021-186 zo dňa 31. augusta 2021 opravuje v záhlaví tak, že sídlo právneho zástupcu žalovaného správne znie: „Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina“.

II. Späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 180,- Eur s príslušenstvom pripúšťa, rozsudok Okresného súdu Brezno č.k. 5Csp/12/2021-186 zo dňa 31. augusta 2021 v druhej výrokovej vete v časti o zaplatenie 180,- Eur s príslušenstvom zrušuje, konanie v tejto časti zastavuje a vo zvyšnej časti o zaplatenie 1.397,68,- Eur s príslušenstvom mení druhú výrovkovú vetu rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 5Csp/12/2021-186 zo dňa 31. augusta 2021 tak, že žalobu zamieta.

III. Rozhodnutie Okresného súdu Brezno č. k. 5Csp/12/2021-186 zo dňa 31. augusta 2021 v tretej výrokovej vete mení tak, že žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvostupňového konania v rozsahu 75,5 %.

IV. Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 77,2 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozhodnutím súd prvej inštancie v prvej výrokovej vete zastavil konanie v časti o zaplatenie 30,- Eur. V druhej výrokovej vete uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 577,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 607,68 Eur od 28. 06. 2018 do 02. 02. 2021, zo sumy 1 577,68 Eur od 03. 02. 2021 do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. V tretej výrokovej vete priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 87,52 %.

2. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že svojou žalobou sa pôvodný žalobca Všeobecná úverová banka, a.s. (ako právny nástupca spoločnosti Consumer Finance Holding a.s.) domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.714,60 Eur s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil

tým, že dňa 17.05.2017 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným zmluvu o pôžičke č. 7182530/1720012896 (ďalej len "zmluva"), na základe ktorej poskytol žalovanému úver 2.500,-Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť 120 mesačnými splátkami vo výške po 42,58 Eur. Ku dňu podania žaloby uhradil žalovaný sumu 1.330,65 Eur a z dôvodu nesplácania dlhu riadne a včas bol vyzvaný právnym predchodcom žalobcu listom zo dňa 22.04.2018 na úhradu dlžných súm s upozornením na možnosť vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Žalovaný dlh neuhradil a preto právny predchodca žalobcu ku dňu 19.06.2018 úver zosplatnil.

3. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že na výzvu súdu žalobca vzal svoju žalobu späť v časti nákladov spojených s vymáhaním pohľadávky vo výške 106,92 Eur a žiadal zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1.607,68 Eur s 5% úrokom z omeškania ročne od 28.06.2018 až do zaplatenia.

4. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že v odpore proti vydanému platobnému rozkazu žalovaný neuznal uplatnený dlh v celom rozsahu. Podľa žalovaného žalobca neuviedol, akým spôsobom bola overená jeho bonita, nepreukázal, že by nárok na zaplatenie nákladov na vymáhanie pohľadávky bol v súlade so zákonom a nepredložil doručenkou k oznámeniu o vyhlásení okamžitej splatnosti, toto preto nemôže spôsobovať žiadne právne následky a neboli preto splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. V priebehu konania žalovaný zotrval na svojich výhradách o nesplnení povinnosti skúmania bonity pri poskytnutí úveru, čím došlo k hrubému porušeniu povinnosti veriteľa a preto úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov a zároveň táto skutočnosť bráni vyžadovať jednorazové splatenie.

5. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že žalobca v konaní tvrdil, že občiansky preukaz žalovaného od cudzený nebol, tento spíňal štandardné riskové podmienky, podpisom zmluvy prehlásil, že všetky uvádzané údaje sú pravdivé, nie sú mu známe okolnosti majúce vplyv na plnenie záväzku, pričom preukázal výšku svojho mesačného príjmu, ako aj výdavky a stanovená výška splátky je primeraná. Vo vzťahu k nákladom spojeným s uplatnením pohľadávky žalobca poukázal na to, že v tejto časti zobral žalobu späť a k výhrade o nepreukázaní vyhlásenia okamžitej splatnosti poukázal na to, že toto oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti bolo žalovanému doručované obyčajnou poštou, pretože pred zosplatením mu bola adresovaná výzva aj s doručenkou, v rámci ktorej bol upozornený na možnosť zosplatenia dlhu. Predmetná listina má iba deklaratórny charakter.

6. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 5Csp/12/2021-169 zo dňa 16.08.2021 pripustil zmenu žalobcu tak, že namiesto Všeobecná úverová banka, a.s. vstúpil do konania žalobca Intrum Slovakia s.r.o.

7. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalej vyplýva, že žalobca podaním zo dňa 13.08.2021 opätovne vzal žalobu v časti späť o zaplatenie 30,- Eur z dôvodu úhrady tejto sumy zo strany žalovaného dňa 02.02.2021 a žiadal žalovaného zaviazat' na zaplatenie 1.577,68 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.607,68 Eur od 28.06.2018 do 02.02.2021 a zo sumy 1.577,68 Eur od 03.02.2021 až do zaplatenia. Zopakoval, že právny predchodca žalovaného si splnil všetky povinnosti v súvislosti so skúmaním bonity žalovaného pred poskytnutím úveru a nesúhlasil s tvrdením o hrubom porušení povinnosti podľa § 7 ods. 1 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej aj „ZoSÚ“). Vzhľadom na neuhrádzanie splátok zo strany žalovaného, konkrétne z dôvodu omeškania splátky splatnej v 2/2018 viac ako 90 dní, právny predchodca žalobcu formou predžalobnej upomienky zo dňa 22.04.2018 vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy s upozornením na možnosť zosplatenia pohľadávky v celosti. Uvedenú upomienku žalovaný prevzal dňa 26.04.2018. Pretože k uhradeniu dlžných splátok nedošlo, právny predchodca žalobcu pristúpil k zosplateniu úveru ku dňu 19.06.2018, čím boli splnené podmienky zosplatenia úveru. Zopakoval, že oznámenie o zosplatení úveru má len deklaratórny charakter a poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 11CoCsp/11/2021-179 zo dňa 22. 04. 2021 a sp. zn. 14CoCsp/52/2020.

8. Po vykonaní dokazovania, vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu o uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným zo dňa 16.05.2017, mal okresný súd preukázané poskytnutie úveru žalovanému vo výške 2.500,- Eur, ktorý sa žalovaný zaviazal uhrádzať v 120 mesačných splátkach po 42,58 Eur so splatnosťou vždy k 20.-temu dňu v mesiaci. Okresný súd konštatoval dojednanie v zmysle článku 9 bod 9. 2 zmluvy o práve na vyhlásenie okamžitej splatnosti úveru v prípade omeškania žalovaného so zaplatením jednej splátky čo i len sčasti po dobu

dlhšiu ako 3 mesiace za podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka (OZ). Okresný súd konštatoval existenciu potvrdenia Sociálnej poisťovne preukazujúceho zárobok žalovaného, ako aj existenciu dohody o pracovnej činnosti zo dňa 02.11.2016, z ktorej vyplýva čistý príjem žalovaného vo výške 120,53 Eur.

9. Okresný súd konštatoval aj existenciu predžalobnej upomienky právneho predchodcu žalobcu zo dňa 22.04.2018 s upozornením na úhradu splátky splatnej vo februári 2018 do 05.06.2018 pod hrozbou zosplatnenia úveru, ktorú výzvu žalovaný prevzal dňa 26.04.2018. Okresný súd konštatoval, že oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti zo dňa 22.06.2018 právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanému zosplatnenie úveru s výškou dlžnej sumy 2.598,02 Eur. Nespornou skutočnosťou bola úhrada dlžnej sumy zo strany žalovaného v celkovej výške 1.330,65 Eur. Vzhľadom na späťvzatie žaloby v časti nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 106,92 Eur ešte pred doručením žaloby žalovanému okresný súd postupoval podľa § 145 ods. 3 CSP a konal o zvyšku nároku 1.607,68 Eur bez rozhodnutia o zastavení konania v tejto časti. Podľa okresného súdu zo všetkých predložených listinných dokladov je zrejmé, že právny predchodca žalobcu zisťoval príjmy žalovaného, ako aj jeho výdavky s tým, že právny predchodca žalobcu konal s odbornou starostlivosťou a neporušil svoju povinnosť podľa § 7 ZoSÚ. Tvrdenie žalovaného o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru a považovanie úveru z tohto dôvodu za úver bez úrokov a bez poplatkov preto považoval za nedôvodné.

10. Vo vzťahu k námietke žalovaného o tom, že žalobca nedoložil doručenkou k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, čím podľa žalovaného neboli splnené podmienky na predčasné zosplatnenie, okresný súd poukázal na to, že žalovaný výslovne nepoprel, že mu toto oznámenie bolo doručené a mal ho k dispozícii aj pred doručením žaloby.

11. Okresný súd mal preukázané, že medzi účastníkmi bolo dohodnuté plnenie v splátkach a v prípade neuhradenia dohodnutej splátky bol právny predchodca žalobcu oprávnený podľa čl. 9.2 zmluvy požadovať predčasné splatenie celej istiny, čím by došlo k predčasnej splatnosti, čo zodpovedá § 565 OZ, pričom podmienky na vyhlásenie predčasnej splatnosti sú upravené v § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Okresný súd konštatoval, že znenie § 53 ods. 9 OZ vyžaduje výzvu veriteľa adresovanú a doručovanú dlžníkovi s upozornením na aktuálny dlh a možnosť požadovať zaplatenie celého nesplateného dlhu naraz z dôvodu neplnenia si povinnosti dlžníka. V prípade spotrebiteľskej zmluvy môže veriteľ uplatniť právo podľa § 565 OZ po uplynutí 3-mesačného omeškania s niektorou splátkou bez ohľadu na to, že medzičasom boli zročné ďalšie splátky. Okresný súd konštatoval, že veriteľ je časovo limitovaný využitím práva na zosplatnenie, ktoré môže uplatniť podľa § 565 OZ najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá (pre ktorú došlo k zosplatneniu). Podľa okresného súdu v danom prípade boli splátky splatné k 20.-temu dňu v mesiaci a predžalobnou upomienkou zo dňa 22.04.2018 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní s úhradou splátok vo výške 127,73 Eur (3 splátky) a upozornil ho, že ak nedôjde k úhrade týchto splátok do 05.06.2018 úver môže zosplatniť. Túto upomienku žalovaný prevzal dňa 26.04.2018 podľa doručenkou nachádzajúcej sa v spise. Podľa okresného súdu následne bol žalovaný o zosplatnení informovaný listom zo dňa 22.06.2018 a konštatoval, že žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky splatnej dňa 20.02.2018, na čo bol právnym predchodcom aj upozornený upomienkou zo dňa 22.04.2018 a úver mohol pre túto splátku predčasne zosplatniť ku dňu 19.06.2018 čo aj urobil, ako vyplýva z prehľadu splátok a úhrad, ktorý žalovaný nerozporoval. Podľa okresného súdu zákonná úprava nevyžaduje aj preukázanie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti ak veriteľ preukázateľne spĺňa zákonné podmienky podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 565 OZ. Ak § 53 ods. 9 OZ vyžaduje pre účinné uplatnenie práva veriteľa predčasne zosplatniť celý spotrebiteľský úver najskôr po 3 mesiacoch od omeškania so zaplatením splátok úveru za súčasného písomného upozornenia na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní, potom právny predchodca žalobcu splnil kumulatívne stanovené zákonné podmienky na zosplatnenie úveru, teda omeškanie so splácaním úveru a upozornenie najmenej 15 dní vopred a boli splnené zákonné podmienky pre platné zosplatnenie pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka.

12. Okresný súd dospel k záveru, že vzhľadom na to, že žalovaný nesplácal požičanú sumu riadne a včas, vzniklo právnomu predchodcovi žalobcu právo na predčasné zosplatnenie úveru, ktoré využil v súlade so zmluvou a so zákonom a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.577,68 Eur, vrátane úroku z omeškania od dátumov uplatnených žalobcom, pričom žalovaný podľa okresného súdu začiatok omeškania nespochybnil.

13. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania postupoval okresný súd podľa § 255 ods. 2 CSP a v zmysle zásady pomeru úspechu zaviazal žalovaného na náhradu trov konania žalobcovi v rozsahu 87,52 %, keď z pôvodne uplatňovanej sumy 1.714,60 Eur bola priznaná suma 1.577,68 Eur, pričom v časti o zaplatenie 106,92 Eur bola žaloba zobratá späť bez udania dôvodu, čím žalobca procesne zaviniel zastavenie konania v tejto časti a na druhej strane späťvzatie v sume 30,- Eur bolo spôsobené na základe úhrady tejto sumy zo strany žalovaného, čím žalovaný zaviniel z procesného hľadiska zastavenie konania v tejto časti. Celkový úspech žalobcu teda predstavoval 93,76% a po odčítaní jeho neúspechu vo výške 6,24% potom predstavuje pomer úspešnosti žalobcu 87,52%.

14. Proti uvedenému rozhodnutiu v časti druhej a tretej výrokovej vety podal včas odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Podľa žalovaného nesprávne skutkové zistenia okresného súdu vyústili do nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v tom, že konajúci súd napriek nesplneniu podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ mal preukázané splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a teda mal preukázané, že žalobca má v danom konaní aktívnu vecnú legitimáciu. Žalovaný citoval ustanovenia § 53 ods. 9 a § 565 OZ a zopakoval, že právny predchodca žalobcu predžalobnou upomienkou zo dňa 22.04.2018, ktorú je možné považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 OZ vyzval žalovaného na úhradu omeškaných splátok a upozornil ho na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Následne listom zo dňa 22.06.2018 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Podľa žalovaného právny predchodca žalobcu postupoval v rozpore s ust. § 565 posledná veta OZ, keďže právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nepoužil do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. V predžalobnej upomienke zo dňa 22.04.2018 právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému lehotu na dobrovoľné splatenie omeškaných splátok do 05.06.2018. Pri rešpektovaní § 565 OZ posledná veta mal právny predchodca žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru k 20.06.2018, keďže zročnosť splátok bola k 20.-temu dňu v mesiaci a v tejto súvislosti odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 z 15.12.2020 zverejneného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 1/21 v ktorom bolo potvrdené, že právo na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru musí veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, čo vyplýva z odôvodnenia citovaného rozsudku.

15. Žalovaný v odvolaní tvrdil, že neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, predžalobnú upomienku ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru treba považovať za neplatné právne úkony a žalobca preto nepreukázal existenciu výzvy podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď zároveň v čase postúpenia pohľadávky ešte nenastala konečná splatnosť úveru, čím došlo k postúpeniu tzv. živého úveru v rozpore s ust. § 17 ZoSÚ a preto zmluva o postúpení je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Žalobca preto nepreukázal splnenie podmienok pre platné postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a teda nemá aktívnu vecnú legitimáciu v konaní.

16. Žalovaný zdôraznil, že pri rozhodovaní o akejkoľvek žalobe je súd vždy povinný skúmať aktívnu vecnú legitimáciu na strane žalobcu, a to aj keď ju nikto nenamieta, pretože aktívna legitimácia je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, vecnú legitimáciu súd skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov nenapáda a v tejto súvislosti odkázal na rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo205/2009 z 29.06.2010, ako aj na nález ÚS SR z 12.12.2017, sp. zn. I.ÚS 407/2016.

17. V odvolaní žalovaný namietal, že po zániku obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding a.s. sa dňa 01.01.2018 stala právnym nástupcom Všeobecná úverová banka a.s., ktorá následne postupovala svoju pohľadávku, t. j. v postavení bankového subjektu, na ktorý sa vzťahuje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách a preto bolo jej povinnosťou vypracovať výzvu podľa citovaného ustanovenia a keďže tak neurobila, neboli splnené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle uvedeného ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

18. Žalovaný poukazoval na skutočnosť, že predžalobnú upomienku a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti vypracovala obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding a.s., ktorá bola v tom čase nebankovým subjektom a na ktorú sa v roku 2016 a 2017 nevzťahovalo ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách. Od 01.01.2018 sa však právnym nástupcom tejto spoločnosti stala Všeobecná úverová banka a.s. Podľa žalovaného splnenie alebo nesplnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nebankového subjektu podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ nemožno stotožňovať so splnením, resp.

nesplnením povinnosti banky alebo pobočky zahraničnej banky postupovať podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. Za výzvu podľa citovaného ustanovenia nemožno považovať predžalobnú upomienku a ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, ktoré úkony sa vzťahujú na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ a nie na ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Keďže pohľadávku už postúpila Všeobecná úverová banka a.s. ako právny nástupca Consumer finance holding a.s., je potrebné predložiť výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách vystavenú Všeobecnou úverovou bankou a.s. a v tejto súvislosti odkázal žalovaný na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín zo dňa 28.10.2020 sp. zn. 19CoCsp/28/2020. Poukázal aj na rozhodnutie NS SR z 24.04.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikovanom v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018 pod bodom 60 z ktorého vyplýva, že postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je neplatný právny úkon. K splneniu podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky odkázal na rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28.03.2018, sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24.04.2018 a sp. zn. 1Obdo/92/2018 z 20.11.2019. K tvrdeniu, že v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno za výzvu podľa tohto ustanovenia považovať výzvu pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti a ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, keďže neobsahujú upozornenia na postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach z 21.05.2020, sp. zn. 1Co/301/2019. Žalobca nepreukázal, že by jeho právny predchodca postupoval podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keď nepredložil výzvu v zmysle citovaného ustanovenia a nemá preto v danom konaní aktívnu legitímáciu, na ktorú je konajúci súd povinný prihliadať ex offo. Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrh žalobcu zamietne a zaviazá ho na náhradu trov konania žalovanému.

19. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca podaním doručeným súdu dňa 11.10.2021 v ktorom uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje v celom rozsahu za vecne správne s ktorým sa stotožňuje a navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie v napadnutých výrokoch ako vecne správne potvrdil a zaviazal žalovaného na náhradu trov odvolacieho konania.

20. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 21.10.2021 v ktorom uviedol, že zo strany žalobcu neboli uvedené žiadne relevantné skutočnosti, a preto žalovaný zotrváva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach.

21. Podaním doručeným súdu dňa 08.11.2021 sa vyjadril žalobca tak, že zobral svoju žalobu späť v časti o zaplatenie 60,- Eur s prísl., keďže žalovaný uhradil časť dlžnej sumy vo výške 30,- Eur dňa 13.09.2021 a opätovne dňa 08.10.2021 vo výške 30,- Eur. Navrhol preto zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1.517,68 Eur s príslušným úrokom z omeškania pri zohľadnení čiastočných úhrad vykonaných žalovaným a v časti späťvzatia žiadal, aby súd konanie zastavil.

22. K tvrdeniam žalovaného o zosplatnení pohľadávky žalobca odkázal na ust. § 565 OZ a § 53 ods. 9 OZ, ako aj na článok 9 bod 9.2 zmluvných podmienok. Zopakoval svoje tvrdenia, že žalovaný bol preukázateľne v omeškaní viac ako 90 dní so zaplatením splátky splatnej v mesiaci 02/2018, bol právnym predchodcom žalobcu vyzvaný upomienkou zo dňa 22.04.2018 na jej zaplatenie s upozornením na možnosť zosplatnenia pohľadávky v celosti. Túto výzvu žalovaný prevzal, čo potvrdil podpisom na doručení. Právny predchodca žalovaného pristúpil k zosplatneniu pohľadávky v celosti, a to ku dňu 19.06.2018, ktoré oznámenie bolo odosielané žalovanému prostredníctvom obvyčajnej zásielky na základe oznámenia zo dňa 22.06.2018, ktorú doručenkou nemá žalobca k dispozícii. Zopakoval, že uvedená písomnosť má iba deklaratórne účinky a žiadnym výkladom ust. § 53 ods. 9 OZ nemožno dôjsť k záveru o vyžadovaní dvoch úkonov pre vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, ktorou má byť výzva podľa § 53 ods. 9 OZ a vyhlásenie o mimoriadnej splatnosti, ku ktorým by mali byť preukázané doručenia obidvoch listín. Tvrdil, že nedisponuje doručenkou preukazujúcou nielen doručenie, ale ani odoslanie oznámenia o zosplatnení úveru, ktoré má však len deklaratórny charakter, pričom jeho účinky, t.j. zosplatnenia nastávajú spätne ku dňu zosplatnenia okamihom oboznámenia sa žalovaného s obsahom listiny o zosplatnení úveru. Opätovne poukázal na vyššie uvedené dve rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, pričom dospel k záveru, že predpoklady zosplatnenia pohľadávky podľa § 53 ods. 9 OZ boli splnené. Žalobca sa vyjadril aj k namietanému nesplneniu predpokladov postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách a dospel k záveru, že banka má právo postúpiť pohľadávku za podmienky, že klient bol písomne vyzvaný na zaplatenie čo i len časti peňažného záväzku, s ktorého zaplatením je v omeškaní a jeho omeškanie trvá nepretržite

dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca vyzval dňa 22.04.2018 žalovaného na zaplatenie peňažného záväzku, žalovaný ho napriek písomnej výzve nezaplatil a bol v omeškaní viac ako 90 dní. Uvedeným postupom boli splnené podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách na postúpenie pohľadávky, čím žalobca preukazuje aktívnu legitímáciu v konaní. Žalovaný bol vyzvaný na zaplatenie dlžnej sumy aj v oznámení o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru listom zo dňa 22.06.2018. Poukázal však na to, že pohľadávka je primárne pohľadávkou nebankového subjektu, a to spoločnosti Consumer Finance Holding, ktorej vlastníkom sa banka stala až následne v dôsledku zlúčenia s týmto subjektom. Žalovanému bolo zaslané oznámenie o postúpení pohľadávky doporučenou zásielkou dňa 03.08.2021. Oznámením o postúpení pohľadávky došlo k hmotnoprávnemu preukázaniu aktívnej legitímácie žalobcu, pričom žalobca odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo/210/01 zo dňa 11.06.2003. Výzvy pôvodného veriteľa je potrebné považovať za výzvy banky a odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 28.04.2021 č.k. 6CoCsp/37/2020 a na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 30.01.2018 sp. zn. 26Co/34/2017. Tvrdil preto, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne, čím preukázal aktívnu legitímáciu v konaní.

23. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 19.11.2021. V ňom opakovane odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 zverejneného v Zbierke stanovísk NS SR č. 1/2021 tvrdiac, že žalobca nepreukázal platné postúpenie pohľadávky, keďže nepredložil doručku k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru tak, ako to vyplýva z citovaného rozsudku NS SR. Keďže neboli splnené podmienky pre platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, predžalobnú upomienku, ako aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je potrebné považovať za neplatné právne úkony a žalobca nepreukázal existenciu výzvy podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách navyše, keď v čase postúpenia pohľadávky nenastala konečná splatnosť úveru, čo je v rozpore s ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. a teda postúpenie je neplatným právnym úkonom podľa § 39 OZ. Zopakoval povinnosť právneho predchodcu žalobcu, a to VÚB a.s. vypracovať a doručiť výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, čo splnené nebolo. Navrhol preto žalobu zamietnuť.

24. Dňa 10.12.2021 bolo doručené okresnému súdu ďalšie podanie žalobcu, v ktorom zobral svoju žalobu späť v ďalšej časti o zaplatenie 60,- Eur vzhľadom na čiastočné úhrady zo strany žalovaného dvakrát po 30,- Eur zo dňa 09.11.2021 a 09.12.2021. Na základe uvedeného späťvzatia sa domáhal v tejto časti zastavenia konania a zároveň zmenil petit tak, že sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.457,68 Eur vrátane úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.607,68 Eur od 28.06.2018 do 02.02.2021, 5% úroku z omeškania ročne zo sumy 1.577,68 Eur od 03.02.2021 do 13.09.2021, 5% úroku z omeškania ročne zo sumy 1.547,68 Eur od 14.09.2021 do 08.10.2021, 5% úroku z omeškania ročne zo sumy 1.517,68 Eur od 09.10.2021 do 09.11.2021, 5% úroku z omeškania ročne zo sumy 1.487,68 Eur od 10.11.2021 do 09.12.2021 a 5% úroku z omeškania ročne zo sumy 1.457,68 Eur od 10.12.2021 do zaplatenia.

25. Vzhľadom k tomu, že v priebehu konania nebolo použité ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ani ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách a ani ust. § 39 Občianskeho zákonníka, v súlade s § 382 CSP odvolací súd vyzval strany sporu k možnému použitiu týchto ustanovení.

26. Žalovaný sa k tejto výzve súdu vyjadril podaním zo dňa 07.02.2022 v ktorom ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní dňa 24.02.2022 a súhlasil s pojednávaním a rozhodnutím v jeho neprítomnosti. Opätovne poukázal na nesplnenie povinnosti právneho predchodcu žalobcu skúmať s odbornou starostlivosťou bonitu žalovaného a v súvislosti so sankciou podľa § 11 ods. 2 ZoSÚ poukazoval na neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Zotrval aj na svojich tvrdeniach o nesplnení predpokladov postúpenia pohľadávky podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ, o absencii výzvy pred postúpením podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a trval na závere o neplatnom postúpení pohľadávky na žalobcu a nedostatku jeho aktívnej vecnej legitímácie v konaní.

27. Žalobca sa k tejto výzve odvolacieho súdu vyjadril podaním doručeným odvolaciu súdu dňa 10.02.2022, v ktorom zobral svoju žalobu čiastočne späť z dôvodu ďalšej úhrady zo strany žalovaného vo výške 30,- Eur dňa 11.01.2022 a navrhol zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1.427,68 Eur s prísl. Na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo až po začatí sporu na okresnom súde. Právny predchodca žalobcu Všeobecná úverová banka, a.s. v mesiaci 01/2021 doručil žalobu na súd, ktorá bola následne preukázateľne najneskôr dňa 27.04.2021 doručená žalovanému,

ktorý svoj dlh naďalej nezaplatil a do omeškania s jeho zaplatením sa dostal o viac ako 90 kalendárnych dní. Pohľadávka bola preto k 28.07.2021 legitímne postúpená žalobcovi a samotnú žalobu tak možno považovať za výzvu na plnenie v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

28. Dňa 17.02.2022 doručil zástupca žalobcu odvolaciemu súdu vyjadrenie, v ktorom zobral svoju žalobu čiastočne späť z dôvodu ďalšej úhrady zo strany žalovaného vo výške 30,- Eur dňa 09.02.2022 a navrhol zaviazat' žalovaného na zaplatenie sumy 1.397,68 Eur s prísl. Zároveň právny zástupca žalobcu ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní dňa 24.02.2022 a súhlasil s rozhodnutím vo veci bez účasti žalobcu.

29. Odvolací súd určil termín pojednávania na deň 24.02.2022, na ktorý boli predvolaní právni zástupcovia strán sporu, ktorí ospravedlnili neúčast' na pojednávaní a súhlasili s rozhodnutím v ich neprítomnosti.

30. Odvolací súd na pojednávaní dňa 24.02.2022 v zmysle § 384 CSP v nevyhnutnom rozsahu zopakoval dokazovanie, a to prečítaním a oboznámením sa s podstatným obsahom predžalobnej upomienky zo dňa 22.04.2018 na č.l. 26, s doručenkou k nej na č.l. 26pv, s oznámením o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.06.2018 na č.l. 27, s prehľadom splátok a úhrad na č.l. 27 pv a 28, s výpisom z obchodného registra VÚB a.s.

31. Všetky ďalšie listiny nachádzajúce sa v súdnom spise boli stranám doručené, tieto boli s nimi oboznámené, ich obsah sporný nebol, preto odvolací súd v zmysle § 204 CSP dokazovanie prečítaním týchto ďalších listín nevykonával.

32. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací prejednal vec podľa § 379 a § 380 Civilný sporový poriadok (CSP) v senáte s nariadením pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, pretože bolo potrebné zopakovať dokazovanie vykonané súdom prvej inštancie. Rozsudok bol podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 1,2 CSP odvolacím súdom verejne vyhlásený po skončení pojednávania.

33. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu uzavrel so žalovaným dňa 16. 05. 2017 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej mu poskytol sumu 2 500,-Eur. Žalovaný sa úver zaviazal splatiť v 120 mesačných splátkach po 42,58 Eur s dohodnutým termínom konečnej splatnosti 20.05.2027, dátumom prvej splátky 20.06.2017 a splatnosťou splátok k 20. dňu v mesiaci. Podľa čl. 9. bod 9.2 zmluvy veriteľ má právo na vyhlásenie okamžitej splatnosti v prípade, ak je klient v omeškaní so zaplatením jednej splátky čo i len sčasti po dobu dlhšiu ako tri mesiace za podmienok uvedených v § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka.

34. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že zmluva o úvere bola uzavretá pôvodne medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu, ktorým bol nebankový subjekt Consumer Finance Holding a.s. Z obsahu spisu, z výpisu z obchodného registra VÚB a.s., ako aj z notárskej zápisnice č. N 3283/2017 (v spise na čl. 8 a nasl.) vyplýva zánik právneho predchodcu žalobcu Consumer Finance Holding a.s. na základe rozdelenia zlúčením, pričom došlo k zlúčeniu s VÚB a.s., ako aj so spoločnosťou VÚB Leasing a.s., pričom pohľadávka z poskytnutého úveru voči žalovanému prešla na VÚB a.s.

35. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že k prechodu práv a povinností rozdelením a zlúčením s VÚB a.s. došlo s účinkami ku dňu 01.01.2018. VÚB a.s. teda ako banka sa stala veriteľom žalovaného, pričom VÚB a.s. ako bankový subjekt vo vlastnom mene po zlúčení s Consumer Finance Holding dňa 22.04.2018 písomnou predžalobnou upomienkou (č.l. 26) vyzvala žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 127,73 Eur s upozornením na možné zosplatenie úveru, ktorú výzvu žalovaný prevzal dňa 26.04.2018. VÚB a.s., t.j. banka, mala zosplatiť úver na základe písomného oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru oznámením zo dňa 22.06.2018 (v spise na čl. 27), o ktorom doručení žalovanému žiaden doklad predložený nebol a žalobca nepredložil ani doklad o jeho odoslaní.

36. Z vyjadrení strán sporu vyplýva, že nebola sporná skutočnosť, že žalobca nedisponuje žiadnym dokladom nielen o doručení, ale ani len o odoslaní oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru zo dňa 22.06.2018.

37. Podľa prehľadu splátok a úhrad zaplatil žalovaný 8 splátok (06/2017 až 01/2018), splátku splatnú v 2/2018 nezaplatil riadne a včas a ku dňu zosplatnenia úveru 19.06.2018 predstavovali dlžné splátky sumu 2 597,68 Eur. Následne zaplatil žalovaný dňa 22.08.2018 sumu 50,-Eur, dňa 19.11. 019 sumu 500,-Eur, dňa 11.12.2019 sumu 100,-Eur, dňa 15.01.2020 sumu 100,-Eur, dňa 12.02.2020 sumu 80,-Eur, dňa 13.03.2020 sumu 80,-Eur, dňa 04.05.2020 sumu 60,-Eur a dňa 28.10.2020 sumu 20,-Eur, t.j.do podania žaloby uhradil celkovo sumu 1. 330,65 Eur.

38. Z obsahu spisu ďalej vyplýva, že VÚB a.s. ako banka postúpila svoju pohľadávku voči žalovanému na základe rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi ňou a žalobcom ako postupníkom, vrátane znenia dodatkov č. 1 až 4, ako aj žiadosti VÚB a.s. o postúpenie voči žalobcovi zo dňa 28.07.2021. Z obsahu spisu vyplýva aj to, že VÚB a.s. ako postupca a právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému ako dlžníkovi postúpenie pohľadávok na žalobcu ako postupníka k 28.07.2021 (t.j. ku dňu žiadosti VÚB a.s. adresovanej žalobcovi v spise na čl. 120). Na základe tejto skutočnosti okresný súd pripustil zmenu na strane žalobcu a namiesto VÚB a.s. sa žalobcom stal postupník Intrum Slovakia s.r.o.

39. Podľa § 497 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej „ObZ“) zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

40. Podľa § 52 ods. 1 zák. č. 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník v znení ku dňu uzavretia zmluvy 16.05.2017 (ďalej „OZ“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

41. Podľa § 52 ods. 2 OZ ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

42. Podľa § 53 ods. 9 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

43. Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

44. Podľa § 39 ods. 1 OZ neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

45. Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení ku dňu postúpenia pohľadávky 28.07.2021 (ďalej „ZoSÚ“) práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere neprechádzajú a veriteľ ich nemôže previesť na tretiu osobu; to neplatí, ak prechádza alebo sa postupuje pohľadávka so všetkými právami s ňou spojenými a

a) ide o prechod alebo postúpenie z veriteľa oprávneného poskytovať spotrebiteľský úver podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu¹ na veriteľa podľa § 20 ods. 1 písm. a), banku, zahraničnú banku alebo pobočku zahraničnej banky, a

b) prechádza alebo postupuje sa pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru.

46. Podľa § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení účinnom ku dňu 28.07.2021 (ďalej „zákon o bankách“), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe,

a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

47. Predmetom tohto konania je nárok žalobcu voči žalovanému vyplývajúci zo Zmluvy o úvere uzavretej dňa 16.05.2017 medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným, ktorá má povahu spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ktorú je potrebné považovať za zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľskom úvere.

48. Žalovaný v priebehu konania pred súdom prvej inštancie namietal nesplnenie povinností právneho predchodcu žalobcu pri skúmaní jeho bonity pred poskytnutím úveru, namietal neoprávnenosť nákladov súvisiacich s vymáhaním pohľadávky a nepreukázanie doručenia oznámenia právneho predchodcu žalobcu o vyhlásení okamžitej splatnosti, ktoré preto nemôže spôsobiť žiadne právne následky. Súd prvej inštancie námietky bonity nepovažoval za dôvodné, vo vzťahu k nákladom súvisiacich s uplatňovaním pohľadávky poukázal na späťvzatie žaloby v tejto časti, k námietkam o nepreukázaní doručenia oznámenia o zosplatnení úveru neprihliadol a dospel k záveru o splnení podmienok pre platné zosplatnenie úveru. Žalovaný v odvolaní namietal nesprávny záver okresného súdu o splnení predpokladov na platné zosplatnenie úveru, namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu nesplnenia podmienok pri postúpení pohľadávok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách a navrhol žalobu zamietnuť.

49. Na prvom mieste odvolací súd konštatuje, že po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie žalobca vyššie uvedenými podaniami vzal svoju žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 180,- Eur s prísl. na základe čiastočných úhrad vykonaných žalovaným po rozhodnutí súdu prvej inštancie. Vyššie uvedené čiastočné späťvzatia boli doručené žalovanému, ktorý neuviedol súdu žiadne vážne dôvody, na základe ktorých by odvolací súd nemal konanie v tejto časti zastaviť v zmysle § 146 ods. 1 CSP. Odvolací súd preto v súlade s ust. § 145 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 146 ods. 1 CSP a § 370 ods. 1 a 2 CSP rozhodol tak, že späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 180,- Eur s prísl. pripustil, v tejto časti zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie v druhej výrokovej vete a v tejto časti konanie zastavil. Po čiastočnom späťvzatí zo strany žalobcu po vydaní rozsudku súdu prvej inštancie preto predmetom konania ostal nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie 1.397,68 Eur s prísl.

50. Po čiastočnom späťvzatí, vzhľadom na odvolacie dôvody uplatnené žalovaným, bolo povinnosťou odvolacieho súdu vysporiadať sa so záverom okresného súdu, ktorý považoval zosplatnenie úveru za platné (bod 30., posledná veta odôvodnenia napadnutého rozhodnutia), pričom žalovaný namietal nesplnenie podmienok na predčasné zosplatnenie úveru vzhľadom k tomu, že žalobca nepredložil doručku k oznámeniu o vyhlásení mimoriadnej splatnosti. Okresný súd v bode 29. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukázal na to, že žalovaný výslovne nepoprel, že toto oznámenie mu bolo doručené a mal ho k dispozícii aj pred doručením žaloby. Podľa odvolacieho súdu žalovaný v konaní pred okresným súdom poprel splnenie predpokladov na zosplatnenie úveru.

51. Odvolací súd poukazuje, že už v bode III. podaného odporu žalovaný namietal, že vzhľadom na nepreukázanie doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, takéto oznámenie nespôsobuje žiadne právne následky vzhľadom k tomu, že sa toto oznámenie nedostalo do sféry dispozície žalovaného podľa § 45 ods. 1 OZ. Z tohto dôvodu preto žalovaný namietal splnenie podmienok pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Podľa odvolacieho súdu preto žalovaný účinne poprel splnenie podmienok na predčasné zosplatnenie, pretože sa ho domáhal z dôvodu nepreukázania doručenia oznámenia o zosplatnení úveru zo dňa 22.06.2018 žalovanému. Žalovaný ďalej v bode III. svojho vyjadrenia zo dňa 16.06.2021 (čl. 91 pv.) poukazoval na to, že na zosplatnenie úveru podľa

§ 53 ods. 9 a § 565 OZ zákonodarca vyžaduje dva úkony, ktorými je výzva podľa § 53 ods. 9 OZ a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti a odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10Co/84/2018 zo dňa 26.04.2018. Opätovne uviedol, že vzhľadom na nepreukázanie doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti do dispozičnej sféry žalovaného pred doručením žalobného návrhu neboli splnené podmienky na platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dlhu. Žalovaný teda uplatnil procesnú obranu jednak poukazovaním na nedoručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, avšak poukazoval aj na požiadavku zákona na existenciu dvoch úkonov, ktoré sú nevyhnutné na zosplatenie úveru. V tejto súvislosti poukázal na nesplnenie podmienok platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. V zmysle čl. 11 a § 124 ods. 1 CSP, t.j. pri posudzovaní obsahu podaní žalovaného je odvolací súd toho názoru, že žalovaný účinne poprel účinky a splnenie predpokladov na zosplatenie úveru.

52. Okresný súd konštatoval, že došlo k platnému zosplateniu pohľadávky podľa Občianskeho zákonníka (bod 30. posledná veta odôvodnenia napadnutého rozhodnutia). S takýmto záverom sa odvolací súd nestotožnil. Odvolací súd sa najprv zaoberal odvolacou námietkou uvedenou žalovaným v odvolaní, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil splnenie podmienok zosplatenia úveru podľa § 53 ods. 9 a § 565 Obč. zák., pričom práve posúdenie tejto otázky je podľa odvolacieho súdu rozhodujúce pre vysporiadanie sa s ďalšou procesnou obranou žalovaného, a to neexistenciou aktívnej legitimácie žalobcu v tomto konaní.

53. Súd prvej inštancie v bode 30. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia konštatoval, že zákonná úprava pri predčasnom zosplatení úveru nevyžaduje aj preukázanie oznámenia o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru a dospel k záveru, že boli splnené podmienky pre platné zosplatenie pohľadávky podľa Obč.zák. S takýmto záverom sa odvolací súd nestotožnil.

54. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že na splnenie predpokladov zosplatenia úveru je nevyhnutné splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 OZ, ktoré umožňuje predčasné zosplatenie úveru uplatniť až po 3-mesačnom omeškaní s niektorou splátkou, pričom práve táto splátka je tou, pre nesplnenie ktorej sa stane zročným celý dlh. Okresný súd správne konštatoval aj to, že veriteľ je časovo limitovaný využitím práva na zosplatenie, ktoré musí uplatniť podľa § 565 OZ najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškanie s ňou trvá. Správne konštatoval aj to, že v danom prípade boli splátky splatné k 20. dňu v mesiaci a žalovaný bol v omeškaní s úhradou splátky, ktorá bola splatná dňa 20.02.2018, na omeškanie ktorej bol upozornený výzvou právneho predchodcu žalobcu dňa 22.04.2018 s upozornením na možnosť predčasného zosplatenia úveru, ktorý podľa okresného súdu právny predchodca žalobcu aj zosplatil ku dňu 19.06.2018.

55. Napriek tomu, že súd prvej inštancie správne poukázal na ust. § 53 ods. 9 a § 565 OZ, pri zhodnotení zisteného skutkového stavu sa týmito ustanoveniami neriadil, najmä sa neriadil ust. § 565, druhá veta OZ, podľa ktorého je možné právo na predčasné zosplatenie úveru uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej splátky nasledujúcej po uplynutí 3 mesiacov od splatnosti tej splátky, pre ktorú sa má dlh zosplatiť. V danom prípade je nepochybné, že touto omeškanou splátkou bola splátka splatná ku dňu 20.02.2018, na ktorej úhradu bol žalovaný upozornený výzvou zo dňa 22.04.2018, s úhradou ktorej bol v omeškaní viac ako 3 mesiace, t.j. ku dňu 20.05.2018 a preto zosplatiť úver kvôli neuhradeniu tejto splátky mohol v zmysle § 565 OZ najneskôr do dňa 19.06.2019. Žiaden úkon preukazujúci tvrdenie žalobcu a záver okresného súdu, že tak žalobca aj urobil k dátumu 19.06.2018 z obsahu spisu nevyplýva.

56. Okresný súd konštatoval, že právny predchodca žalobcu (VÚB a.s.) zosplatil úver ku dňu 19.06.2018, čo vyplýva z prehľadu splátok a úhrad v spise na čl. 27pv až 28pv. Tento záver však nezodpovedá obsahu spisu, pretože žiaden jednostranný právny úkon preukazujúci prejav vôle právneho predchodcu žalobcu - VÚB a.s. o zosplatení úveru ku dňu 19.06.2018 z obsahu spisu nevyplýva. Jediným listinným dokladom (bez toho, aby bolo preukázané či i len jeho odoslanie žalovanému a bez preukázania jeho doručenia žalovanému) je „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“ zo dňa 22.06.2018. Znamená to, že prejavená vôľa právneho predchodcu žalobcu na predčasné zosplatenie úveru je datovaná najskôr ku dňu 22.06.2018. Pokiaľ okresný súd odkazuje na prehľad splátok a úhrad v spise na čl. 27pv až 28pv, z ktorého vyplýva ku dňu 19.06.2018 - „pokuta vypovedanie“, t.j. podľa okresného súdu zrejme zosplatenie úveru, jedná sa o interný doklad právneho

predchodcu žalobcu, ktorý nemá vo vzťahu k žalovanému ako adresátovi jednostranného právneho úkonu - zosplatnenia úveru žiadne právne účinky.

57. Odvolací súd je toho názoru, že nielen písomné upozornenie a výzva na úhradu dlžnej sumy podľa § 53 ods. 9 OZ, ale aj realizácia práva veriteľa na predčasné zosplatnenie úveru, ktorý sa mal uhrádzať v splátkach, a to z dôvodu neplnenia povinnosti zo strany dlžníka, má povahu jednostranného právneho úkonu adresovaného dlžníkovi - žalovanému. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade nenastáva automatická splatnosť poskytnutého úveru neuhradením čo i len jednej splátky po dobu dlhšiu ako 3 mesiace v zmysle § 53 ods. 9 s použitím § 565 OZ, ale naopak zosplatnenie úveru je právom (nie však povinnosťou) veriteľa, ktoré právo, t. j. uplatniť zosplatnenie úveru je viazané na prejav vôle veriteľa voči dlžníkovi, že takéto právo si aj uplatní. Z povahy takéhoto uplatnenia práva veriteľa vyplýva, že sa nemôže jednať o žiaden interný alebo navonok nerozpoznateľný úkon a postup veriteľa, ale naopak, musí sa jednať o taký prejav vôle realizovaný rozpoznateľným spôsobom navonok voči jeho adresátovi, t.j. o také uplatnenie tohto práva, ktoré je adresované dlžníkovi a ktoré je zároveň veriteľom realizované v zmysle zákonných podmienok. Z ust. § 565 posledná veta OZ vyplýva, že toto právo veriteľa je možné uplatniť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Znamená to preto, že zmluvné strany si síce dohodli právo veriteľa podľa čl. 9 bod 2 zmluvy na predčasné zosplatnenie úveru, avšak výhradne za splnenia zákonných podmienok podľa § 53 ods. 9 a § 565 OZ, t. j. pokiaľ bol žalovaný v omeškaní s úhradou splátky splatnej dňa 20.02.2018, potom mohol uplatniť právo na zosplatnenie úveru pre omeškanie tejto splátky po uplynutí 3 mesiacov jej omeškania (§ 53 ods. 9 OZ), t. j. najskôr po 20.05.2018, avšak zároveň najneskôr do 19.06.2018, t. j. do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

58. V danom prípade však právny predchodca žalobcu takto nepostupoval. Žiaden úkon na základe ktorého by právny predchodca žalobcu ako veriteľ preukázateľne uplatnil právo zosplatniť úver do 19.06.2018 sa v súdnom spise nenachádza. Interný doklad právneho predchodcu žalobcu v spise na č. I. 27pv z ktorého má vyplývať zúčtovanie celej neuhradenej sumy úveru ku dňu 19.06.2018 bez toho, aby bolo preukázané uplatnenie práva veriteľa voči dlžníkovi na zosplatnenie úveru ako jednostranného právneho úkonu do tohto dátumu, je právne irelevantné. Naopak, preukázateľná je jediná skutočnosť, že navonok prejavil právny predchodca žalobcu vôľu zosplatniť úver až dňa 22.06.2018, t. j. až po splatnosti splátky splatnej dňa 20.06.2018. Aj keby sa v súdnom spise nachádzala doručka o prevzatí tohto oznámenia zo dňa 22.06.2018 (čo žalovaný namietal a preukázané to nebolo), nebolo by možné priznať účinky platného zosplatnenia úveru vzhľadom na znenie § 53 ods. 9 s použitím § 565 OZ. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dielo autorov Bajanková, Dulak, Fečík, Sedlačko, Števček, Tomašovič a kol.: Občiansky zákonník I., 2. vydanie, 2019, C.H.Beck, str. 2130-2135 z ktorého vyplýva: „V režime § 565 nenastáva teda splatnosť celej pohľadávky omeškaním dlžníka so splatením niektoej zo splátok, ale je podmienená dispozitívnym úkonom veriteľa vo forme žiadosti o splnenie celku, na ktorý je veriteľ v dôsledku omeškania dlžníka oprávnený. Toto svoje právo veriteľ môže, ale nemusí využiť. Žiadosť veriteľa o zaplatenie celej pohľadávky, resp. jej neuspokojeného zvyšku je jednostranným adresovaným úkonom, ktorého účinky sú podmienené tým, že dôjde dlžníkovi (§ 45 ods. 1 OZ). Zákon pre túto žiadosť osobitnú formu nepredpisuje, avšak vzhľadom na jej účinky vo vzťahu k zmene obsahu záväzkového vzťahu je pri záväzkoch vzniknutých na základe písomných dohôd nevyhnutné zachovať písomnú formu (§ 40 ods. 2 OZ). ... Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré má spotrebiteľ ako dlžník vykonať v splátkach môže veriteľ ako dodávateľ žiadosťou o zaplatenie uplatniť stratu výhody splátok až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou splátky, pokiaľ súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“

59. V súlade s citovaným názorom v právnej teórii je aj odvolací súd toho názoru, že uplatnenie práva na predčasnú splatnosť úveru (predčasné zosplatnenie) je právnym úkonom vzhľadom na to, že jeho účinným a preukázateľne vykonaným spôsobom dochádza k zmene záväzku, keď sa spôsob úhrady záväzku v splátkach mení na povinnosť uhradenia pohľadávky v celom rozsahu. Bez toho, aby boli priznané zosplatneniu úveru účinky právneho úkonu, by nemohlo dôjsť k zmene pôvodného záväzku, a to k zmene dohodnutého spôsobu úhrady vo forme splátok na povinnosť úhrady záväzku v celku.

60. V súlade s týmto názorom je podľa odvolacieho súdu aj žalovaným citované rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 36/2020 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 z ktorého vyplýva: „Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu vychádzajúc z vyššie citovaných ustanovení § 53 ods. 9 s § 565 Občianskeho zákonníka dospel k záveru, že v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Z čl. IV. bod 1 Zmluvy ... totiž vyplýva, že za účelom

splácania predmetného spotrebiteľského úveru bol zmluvnými stranami dohodnutý pravidelný termín mesačných splátok úveru na 15. deň v mesiaci. K doručeniu právneho úkonu formálne označeného ako „Výzva na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti“ zo 16.01.2012 žalovanej došlo v zmysle článku X. bod 3 úverovej zmluvy dňa 23.01.2012 a k doručeniu vyhlásenia úveru za predčasne splatný došlo na základe právneho úkonu formálne označeného ako „Vyhlásenie úveru za predčasne splatný“ z 23.02.2012 v zmysle článku X. bod 3 úverovej zmluvy až dňa 08.03.2012. Z toho jednoznačne vyplýva, že veriteľ nerealizoval svoje právo na zaplatenie celej pohľadávky v súlade s druhou vetou vyššie citovaného ustanovenia § 565 OZ. Keďže podľa názoru dovolacieho súdu ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe (a to aj osobe, ktorá nie je bankou) len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatennej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka“.

61. Aj Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí zverejneného v Zbierke stanovísk jednoznačne definoval „Vyhlásenie úveru za predčasne splatné“ za právny úkon a posudzoval dátum jeho vystavenia ako aj jeho dôjdenia do sféry dispozície dlžníka. Odvolací súd je preto toho názoru, že pokiaľ nebolo vyššie uvedené právo na zosplatenie úveru ako adresovaný jednostranný právny úkon realizovaný podľa zákonných podmienok do splatnosti najbližšej splátky, t. j. do 19.06.2019, potom nemohlo dôjsť k zosplateniu úveru, pretože na to neboli splnené zákonné podmienky.

62. Na rozdiel od súdu prvej inštancie preto odvolací súd pri posudzovaní splnenia predpokladov zosplatenia úveru dospel k záveru, ako to tvrdil žalovaný v priebehu celého konania ako aj v odvolaní, že nepostačuje preukázanie splnenia výzvy podľa § 53 ods. 9 OZ, ale je nevyhnutné preukázanie aj splnenia podmienok realizácie práva veriteľa zosplatiť úver za predpokladov podľa § 565 posledná veta OZ, čo v danom prípade splnené nebolo. Záver súdu prvej inštancie o platnom zosplatení preto nezodpovedá obsahu spisu a vykonanému dokazovaniu.

63. Žalovaný v rámci odvolacieho konania namietal nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu tvrdiac, že vzhľadom na nesplnenie podmienok zosplatenia úveru neboli splnené podmienky § 17 ZoSÚ a ani podmienky § 92 ods. 8 Zákona o bankách. S takýmto konštatovaním sa odvolací súd stotožňuje.

64. Odvolací súd najprv pri posudzovaní tejto časti odvolania konštatuje, že v zmysle nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 407/2016-37 zo dňa 12.12.2017 vyplýva: „Ústavný súd v kontexte už uvedeného zdôrazňuje, že preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej alebo pasívnej je imanentnou súčasťou každého súdneho konania, pričom súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamieta (pozri rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo/205/2009 z 29.06.2010), kde zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Postup konajúceho súdu, ktorý opomenie vyriešenie kardinálnej otázky akou je otázka existencie vecnej legitímácie, k zodpovedaniu ktorej je konajúci súd ex offo viazaný, protirečí obsahu základného práva na súdnu ochranu garantovaného článkom 46 ods. 1 ústavy, ako aj obsahu práva na spravodlivé súdne konanie garantovaného čl. 6 ods. 1 Dohovoru (m.m. III. ÚS 266/2014).“

65. Pretože okresný súd považoval úver za platne zosplatený otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa explicitne v napadnutom rozhodnutí nezaoberal.

66. Predpoklady postúpenia pohľadávky vznikutej zo spotrebiteľského úveru sú upravené v § 17 ods. 1 ZoSÚ. Predpokladom platného postúpenia je postúpenie len takej pohľadávky, ktorá je po končnom termíne splatnosti alebo ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti. Z uvedeného vyplýva, že v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ sa predpokladá nemožnosť postúpenia pohľadávky a výnimkou je postúpenie iba splatnej pohľadávky, či už z dôvodu uplynutia jej pôvodnej doby splatnosti alebo na základe predčasného zosplatenia. V každom prípade je predpokladom postúpenia pohľadávky postúpenie iba splatnej pohľadávky, t.j. zákonodarca mienil zabrániť postúpeniu nesplatených pohľadávok, čomu zodpovedá aj rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018, zverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a Stanovísk NS SR č. 8/2018 pod por. č. 60, z ktorého vyplýva: „Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 92/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením je neplatný právny úkon.“ Z právnej vety rozhodnutia zverejneného v Zbierke stanovísk NS SR a rozhodnutí súdov SR č. 1/2021 pod por. č. 4 vyplýva: „Ust.

§ 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách v znení do 31.12.2016 oprávňovalo banku postúpiť tretej osobe len pohľadávku, ktorá bola v čase postúpenia splatná“.

67. Znamená to, že ust. § 17 ZoSÚ predpokladá postúpenie pohľadávky z banky na tretí subjekt, len ak táto pohľadávka, ktorá je predmetom postúpenia, je splatná, inak platí zákaz jej postúpenia na tretiu osobu.

68. V danom prípade je nepochybné, že úverový vzťah vznikol medzi žalovaným a Consumer Finance Holding a.s. ako nebankovým subjektom. Zlúčením tohto nebankového subjektu s VÚB a.s., t.j. ku dňu 01.01.2018 sa majiteľom pohľadávky voči žalovanému stala banka, ktorá následne mienila realizovať úkony v súvislosti so zosplatnením úveru na základe predžalobnej upomienky zo dňa 22.04.2018 a oznámenia o zosplatnení pohľadávky zo dňa 22.06.2018. Pokiaľ banka, ktorá takto nadobudla pohľadávku mienila ďalej postúpiť túto pohľadávku voči žalovanému, podliehala režimu Zákona o bankách, avšak aj ust. § 17 ZoSÚ, t.j. s možnosťou postúpenia pohľadávky len v prípade splatnosti takejto pohľadávky. Skutočnosť, že pôvodne došlo k vzniku právneho vzťahu medzi žalovaným a nebankovým subjektom je irelevantná vo vzťahu k nevyhnutnosti aplikácie § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže bola to už VÚB a.s. ako banka, ktorá mienila postúpiť svoju pohľadávku. Bola to zároveň aj banka - VÚB a.s., ktorá mienila vykonať úkony v súvislosti so zosplatnením pohľadávky.

69. Z ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v znení účinnom ku dňu postúpenia pohľadávky (28.07.2021) vyplýva (prvá veta, časť za bodkočiarkou): „...týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu“, pričom pod čiarou sa nachádza odkaz práve na ust. § 17 ods. 1 a 2 ZoSÚ. Z uvedeného potom vyplýva, že aj v prípade banky je nevyhnutným predpokladom pri postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru splnenie podmienky § 17 ods. 1 ZoSÚ, t.j. že sa jedná o postúpenie pohľadávky voči spotrebiteľovi, ktorá je splatná (rozhodnutie R 4/2021). Keďže odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade neboli splnené predpoklady zosplatnenia úveru, potom nedošlo k splneniu podmienky podľa § 17 ods. 1 ZoSÚ a § 92 ods. 8 Zákona o bankách o postúpení pohľadávky, ktorá je splatná a preto nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky medzi VÚB a.s. a žalobcom tak, ako to bolo konštatované v zmysle vyššie citovaných rozhodnutí NS SR R 60/2018 a R 4/2021.

70. V prejednávanej veci išlo preto o postúpenie v rozpore s ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojení s § 17 ods. 1 ZoSÚ a teda sa jedná o absolútne neplatný právny úkon podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Keďže sa jedná o absolútnu neplatnosť, t.j. o úkon vykonaný v rozpore s kogentnou zákonnou úpravou, nenastali jeho účinky a preto žalobca nepreukázal existenciu aktívnej vecnej legitímácie v konaní.

71. Na rozdiel od súdu prvej inštancie preto odvolací súd dospel k záveru o nepreukázaní aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu pri uplatňovaní pohľadávky voči žalovanému z dôvodu nesplnenia predpokladov zosplatnenia úveru a následnej neplatnosti postúpenia pohľadávok od VÚB a.s. v prospech žalobcu. Preukázanie aktívnej vecnej legitímácie je základným predpokladom úspechu žalobcu v konaní. Keďže odvolací súd aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v konaní preukázanú nemal, uplatnenie nároku žalobcu (po zohľadnení čiastočného späťvzatia po podaní odvolania) v zostávajúcej sume 1.397,68 Eur s prísl. nebolo dôvodné.

72. Pokiaľ vo vyjadrení k odvolaniu žalobca uvádzal, že žalovaný bol informovaný o zosplatnení úveru, pričom aj doručením žaloby sa žalovaný mohol o zosplatnení dozvedieť, takémuto tvrdeniu nie je možné priznať žiadne účinky. V prejednávanej veci samotnému doručeniu žaloby nie je možné priznať účinky zosplatnenia úveru, pretože doručeniu žaloby nepredchádzali úkony veriteľa v zmysle § 53 ods. 9 OZ, čo tvrdené ani nebolo a nebolo to ani preukazované a žalobca ani len netvrdil, že by doručenie žaloby bolo vykonané aj v súlade s § 565 OZ, t.j. do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, ktorá nasleduje po splatnosti omeškanej splátky pre ktorú sa úver zosplatnil.

73. Odvolací súd preto podľa § 388 CSP, keďže neboli splnené predpoklady na potvrdenie a ani na zrušenie napadnutého rozhodnutia, napadnuté rozhodnutie v druhej výrokovej vete zmenil tak, že po pripustení čiastočného späťvzatia a zastavení konania v časti o zaplatenie 180,- Eur s prísl., žalobu o zaplatenie zostávajúcej časti 1.397,68 Eur s prísl. zamietol.

74. Podľa § 224 zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej CSP) súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave súd vydá opravné uznesenie, ktoré doručí subjektom konania.

75. Právny zástupca žalobcu označil v podaniach svoje sídlo v súlade s výpisom z obchodného registra nasledovne: „Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina“. V záhlaví napadnutého rozhodnutia je jeho sídlo uvedené nasledovne: „Pavla Mudroňa 1191/5, Martin“. Keďže pri vyhotovení napadnutého rozhodnutia okresného súdu došlo pri označení adresy sídla právneho zástupcu žalovaného k zrejmej nesprávnosti, keď namiesto sídla „Žilina“ okresný súd uviedol v záhlaví napadnutého rozhodnutia „Martin“, odvolací súd v zmysle § 224 s použitím § 378 ods. 1 CSP uvedený údaj v napadnutom rozhodnutí opravil v súlade s jeho zápisom v obchodnom registri.

76. Žalovaný podal odvolanie aj voči tretej výrokovej vete napadnutého rozhodnutia, ktorou okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 87,52%.

77. Pretože odvolací súd v rámci odvolacieho konania pripustil späťvzatie žaloby v časti o zaplatenie 180,- Eur a pretože vo zvyšnej časti o zaplatenie 1.397,68 Eur s prisl. došlo k zmene napadnutého rozhodnutia a k zamietnutiu žaloby v tejto časti, musel odvolací súd nanovo rozhodnúť aj o trovách prvostupňového konania podľa zásady úspechu v zmysle § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 s použitím § 396 ods. 2 CSP. Predmetom pôvodnej žaloby bol nárok žalobcu na zaplatenie sumy 1.714,60 Eur. Pred rozhodnutím súdu prvej inštancie zbral žalobca žalobu späť v časti o zaplatenie 106,92 Eur, čím z procesného hľadiska zavinil zastavenie konania v tejto časti. Zároveň v časti o zaplatenie 210,- Eur, v ktorej bola žaloba vzatá späť (v časti 30,- Eur pred rozhodnutím súdu prvej inštancie, v časti 180,- Eur po vydaní napadnutého rozhodnutia), došlo k späťvzatiu v tejto časti z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným, t.j. žalovaný procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti. V zostávajúcej časti 1.397,68 Eur odvolací súd žalobu zamietol. Znamená to, že z pôvodne uplatnenej sumy 1.714,60 Eur bol žalovaný úspešný v časti zamietnutia vo výške 1.397,68 Eur a žaloba bola nedôvodne podaná v časti 106,92 Eur, čo predstavuje 1.504,60 Eur. Úspech žalovaného a nedôvodnosť žaloby - procesné zavinenie žalobcu teda predstavuje 1.504,60 Eur, t.j. 87,75 %. Čiastočné zastavenie konania vo výške 210,-Eur procesne zavinil žalovaný a teda procesný úspech žalobcu predstavuje sumu 210,- Eur, t.j. podiel 12,25%. Po odčítaní procesného zavinenia žalovaného na zastavení konania v rozsahu 210,- Eur, t.j. 12,25% od jeho procesného úspechu v rozsahu 1.504,60 Eur, t.j. 87,75%, potom predstavuje pomer úspechu žalovaného v prvostupňovom konaní v rozsahu 75,5%. Odvolací súd preto zmenil tretiu výrokovú vetu napadnutého rozhodnutia a priznal žalovanému nárok na náhradu trov prvostupňového konania voči žalobcovi v rozsahu 75,5%.

78. Predmetom odvolacieho konania bola druhá výroková veta o zaplatenie 1.577,68 Eur. Z tohto predmetu konania žalobca vzal žalobu späť v rozsahu 180,-Eur z dôvodu úhrady tejto sumy žalovaným po vydaní rozhodnutia súdu prvej inštancie, čím žalovaný procesne zavinil zastavenie konania v tejto časti a úspech žalobcu v odvolacom konaní potom predstavuje 11,4%. Keďže odvolací súd v rámci odvolacieho konania, predmetom ktorého bolo zaplatenie sumy 1.577,68 Eur, žalobu zamietol v rozsahu o zaplatenie 1.397,68 Eur, potom predstavuje úspech žalovaného v odvolacom konaní 88,6%. Po odčítaní procesného zavinenia žalovaného v rozsahu 11,4% od jeho úspechu 88,6% potom predstavuje pomer úspešnosti žalovaného v rámci odvolacieho konania 77,2%. Odvolací súd preto priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 77,2% podľa § 396 ods. 1 CSP s použitím § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP.

79. Rozhodnutie odvolacieho senátu bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).